

ΕΤΟΣ ΣΤ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 279

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετήσιας συνδρομής προπληρωτέας δια μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, δια δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οἰκῆς Ἰπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῆ πλατεῖα τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 17 Ἰουνίου 1884.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ἡ παρελθούσα ἑβδομάς ἦτο ἡ ἑβδομάς τῶν βουλευμάτων. Αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι ταμηριακῶς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, παραθέτουσαι καθ' ἑκάστην ἀνά ἐν ἐπειδή. Εἶνε δὲ τόσα πολλὰ τὰ ἐπειδή ταῦτα καὶ τόσα βλαβερὰ πράγματα περιέχουσι ὥστε εὐδύμειθα μήπως ἐξ αὐτῶν προκύψῃ καμμία ἐπειδήμια.

Ἦρωσ τῆς ἡμέρας εἶνε ὁ κ. Καρύδας, τοῦ κ. Ἀμπελά λησμονηθέντος πλέον ἐπιτελῶς παρὰ τῶν ἀγαθίστων Ἑλλήνων καὶ διὰ τοῦτο ὑμολογουμένου εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ὁ κ. Καρύδας ἀπέλαβε τὸ δόγμα τοῦ ἀποστοιχίου, καὶ πολὺ περισσώτερον εἰς δικαστικῶν ἔργων τῆς ἐξέταξις τῶν ἀλογούτων τραπεζιτῶν.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ

Ὁ κλεινὸς πρεσβυτεὺς δὲμος, ὁ Δὸν Στέφανος, ἂν καὶ εἶνε ὁ πλέον ἀσηκῶς τῶν τραπεζιτῶν δὲν φοβᾶται ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε, ἐνεκα τῆς ἑβραϊκῆς πονηρίας ἢ ἀναμίξις εἰς ἐγγῶριον ὑπόθεσιν τοὺς γαλλικοὺς νόμους διὰ τὴν φύγη ἀλλὰ γαλλικῶς. Ὁ κ. Μανέλαος πάσχει ἀδίκως σήμερον τὰ πάνδεινα ἐνῶ εἶνε μόνον Νεγρεπόντης. Ὁ κ. Σκουλούδης δὲν πάσχει τίποτε ἂν καὶ εἶνε κίτοχος τῆς καταλήξεως πόντιος προσκεκολλημένης εἰς ἄλλην ρίζαν.

Λοιπὸν πάλιν χολέρα καὶ πάλιν καθάρσεις, τὸ τρίτον ἤδη, ὑπουργούντος ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ κ. Λομβάρδου. Φαίνεται: ὅτι

ἡ πρόνοια γεννώσασα ὄλας τὰς ιδιότητας τοῦ ἀγαπητοῦ ὑπουργοῦ τῶ καταπέμπει συχνὰ πυκνὰ τὴν εὐκαρίαν τῶν καθάρσεων.

Ἄς ἐλπίσωμεν μὴ ταῦτα διὰ ἐφέτος, ὅτε ὁ κίνδυνος εἶνε μέγας δὲν θὰ γείνη φρουρὸς τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν ὁ Ἀράπης. Ἄς ἐλπίσωμεν διὰ εἰς τὰ λοιμοκαθαρτήρια δὲν θὰ τοποθετηθῶσι οἱ πειναλέοι ἀφωσιωμένοι χάριν φωτισμοῦ, καὶ διὰ δὲν θὰ μεταβληθῶσι καὶ ἐφέτος εἰς λιμοκαθαρτήρια.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ καθάρσεων ὁ λόγος, λαμβάνομεν τὴν τόλμην ἢ ἀποτεινωμεν μίαν ἐρώτησιν.

Ἀναγινώσκομεν διὰ ἀρίκετο ἐκ Ζακύνθου ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος κ. Λάτας, ὁ χειροτονηθεὶς ὡς γνωστῶν ὑπὸ τοῦ κ. Λομβάρδου. Ἐλήφθησιν ἀρὰ γε τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν τεθῆ ὑπὸ καθάρσιν ἢ εὐλογίᾳ τοῦ κ. Λάτα;

ΕΙΣ ΣΕΜΙΤΕΛΟΝ

Καθηγητὰ τῆς μετρικῆς, Λατίνε δίχως τρίχα, ἂν τὴν τιμὴν δὲν ἔλαβας προτὸς ἢ σὲ γνωρίσω, μὰ τῶρα μὲς' στὸ στόμα μου θὰ σ' ἔχω σὰν μαστίχα, καὶ στίχους εἰς τὴ ράχη σου πολλοὺς θὰ νὰ μετρήσω.

Καὶ σὺ, ἀπὸ τῆ φουρκά σου θὰ ξεροκοκινίσης, τὸ νυσταγμένο μάτι σου θὰ θλέπω νὰ θυμῶνῃ, μὲς' στὸ θυμὸ σου θὰ ζητῆς μιά τρίχα νὰ μαδηθῆς, ἀλλὰ καμμιὰ στὴ μούρη σου πατε δὲν θὰ φουτρήνῃ.

SOURIS

ΔΙΑΒΩΔΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Αι έφημερίδες έφε γεμάται, πλημμυρισμένα αιτάς τας ήμέρας από βουλεύματα. Μόλις καύση ή δημοσίευσις του ένός αρχίζει άλλο και έπειτα άλλο. Από προχθές οι κκ. Βούλγαρης, Αμπελάς και Φωκιάδης είνε οι καλλίτεροι συνεργάται των Αθηναϊκών φύλλων.

Έκτός δε του ότι προμηθεύουν ύλην εις τας ήφημερίδας τα καυμένα τα βουλεύματα είνε και τόνον ύγιεινά! Μεταξύ των καλλιτέρων προφυλακτικών κατά των ακαθάρτων ενδοθημάσεων πρέπει να καταλεχθώσι μετά το φανικόν και την άμμιωνάν αυτά.

Και επειδή ο λόγος περι ύγιεινής, άς ενθυμηθώμεν και την άπειλοσαν πάλιν ήμάς χολέρον. Έκ των άπαραιτήτων μέσωσ προς άποσδόνην αύτης, άτινα σκέπτεται να θέση εις ένέργειαν έν τή πόλει ή κυβέρνησις, πρέπει να είνε ο καθαρισμός των ιδιωτικών βόθρων, ή κατεργασίς των γυναικοζυθοπωλείων, ή εξαφάνισις των δημοσίων ούρητηριών και ή άπομάκρυνσις των μαστιών, των κληρικών και των παυσανιών.

Έπίσης άυστηρώς πρέπει ν' άπαγορευθώσι και αι περι του τρισυνήτου φλογεράι συζητήσεσι των μακροκρατιών. Τα τρία τέταρτα των κατοίκων της πρωτευούσης άπειλοσνται υπό άποπληξίας άναγνώσκοντα έν μέσωσ Ιουνιού τας διαμαρτυρήσεσι των άποχωρησάντων κληρικών έν δικλοΐς φύλλοις του Αϊώου.

Και μεθ' όλας τας άπροκαλύπτους καταγγελίας όλου του τύπου και των μετόχων ο κ. Σκουλούδης μένει άκαταδίωκτος και αι διαταχθείσαι άνακρίσεισ σταματούν και οι νομομαθείς μας δέν άποφασίζουν να βγάλουν γνωμοδότησιν και αι μετοχάι ύφθύνται εις τα 40 πράγμα! Και έπειτα δέν πιστεύουν εις τα θαύματα, καθώς λέγει και ο Αλτμάγερ του Φάουστ.

Έκείνο το όποιον έγράφομεν και άλλοτε ότι αι Αθήναι όμοιάζουσι πόλιν, εις ήν έπέδραμον οι έχθροι και προσπαθούν δια παντός μέσωσ να έπιφέρουν την εζόντωνσιν και την καταστροφήν, είνε έν πλήρη αλήθεια πάλιν τώρα. Αι όδοι είνε άνάστατοι, ή άκαθαρσία κυριαρχεί παντού, αι οικοδομαί μένουσιν ήμτελεΐς, τα οικόπεδα άπεριτείγιστα, τα δένδρα των πλατειών και των δρόμων όσσημαράι όλιγοστεύουν θραυόμενα, αι πυρκαϊάι εις την ήμερησίαν διάταξιν και άπειλείται και ή καταστροφή του ίκποσιδηροδρόμου μας. Καθημέραν άναγγέλλεται ότι δοκοί και πέτραι έτέθησαν εις τας γραμμάς του και έκτροχιάσεσι συνέβησαν. Και όλα αυτά τείνουν ν' άποδείξωσι το εληθέσ ως ή αλήθεια άξίωμα ότι ο πολιτισμός δέν έπιβάλλεται δια μιάσ και δια της βίας, άλλ' έρχεται φυσικά και δια του χρόνου.

Έν τή τελευταίον έκδοθέντι παραρτήματι του Annuaire του έρετεινού κλλιτεχνικού Salon των Παρισίων εϋρηται και σχεδια-

γράφου του κ. H. Rondel τής τών δΐθεν τον ήμέτερον πρωθυπουργόν μετέδωκεν επί της άνωτέρας δεξιάς άκρας, έπερ δίδει έκρινώς εις την όλην εικόνα όφιν παρτινογράφου. Πιστόν άντίγραφον αύτης εδίδει ο άναγνώστης έν τή γ' σελίδι. Δέν άναμειβα όμως να μη έκφράσωμεν την λήπη και την άκορίαν ήμών δια την έπίμονον άτυχίαν ήτις καταδιώκει τον κ. Τρικούπη όσάνκις πρόκειται να τώ άποδοθώσι τιμαί μεγάλου θρόνου μη δύναται να άπολάβη αύτων ποτέ υπό την αλήθη μορφήν του. Άλλοτε εικονιζόμενος υπό δημοσιογράφου παρεβλήθη προς διευθυντήν θεάτρον κωμικοδύλων. Ηδη δε έμφανίζεται ένώπιον του γαλλικού κοινοϋ έπάνω-κάτω ως Φάντες της Κούπας.

Ο Αμπου γράφωσ ποτέ την έπιβώρησιν άλλου τινοσ Salon και φθασ προ άγάλματος του ήματέρου γλόπτου Κόσσου έξοϋντος ότι παριστά ένα έκ των φιλελλήνων άνεφώνησιν: 'Ιδού εις τί έκτίθεται κανείς όταν είνε φιλέλλην! Την παρατήρησιν ταύτην του εύφροϋσ συγγραφίωσ ένθύμισεν ήμίν ή εικόνα του κ. Rondel.

Συνήθως οι άποτυγχάνοντες είτε εις διαγωνισμούς είτε εις έκλογάς είτε εις εξετάσεις πάντοτε συναποφέρουν μικράν τινα θλίψιν και βεβχίως δέν γίνεται τουτο δι' αυτούσ άφορμή γέλωτος. Άλλ' ή τελευταία άποτυχία του Σουρή εις τας χάριν διδασκαλικού πτυχίου εξετάσεις του εγαινε πρωτοτύπως αίτία να διακόψη την ξηρήν μονοτονίαν των καθημερινών φύλλων έν φαιδρόν εξαστισιον αύτου του φίλου ποιητοϋ όμοιομόρφωσ εις όλασ καταχωρισθέν και άναγγέλλον εις το πανελλήνιον το λυπηρόν γεγονός. Η Ιουδαϊκήσ των εξετάσεων γινόμενων κεκλεισμένων των θυρών και υπό μωρίους περιορισμούς και άυστηρότητα δέν έπιτρέπει ήμίν να κρίνωμεν άν εξ άκράτου μόνον ζήλου προς το καθήκον οι κκ. καθηγηταί έράνησαν προς αύτον τόνον άτεγκτοι. Άλλ' όπωσδήποτε το άποτέλεσμα αύτο εύρίσκαμεν και ήμείς πολυ εύχάριστον υπό μίαν έποψιν διότι ο Σουρήσ άποκρουσθείσ των κόλπων της γηραιάς φιλολογίας των κκ. Σεμιτέλου και Φιντικλέουσ, εις ούσ προς στιγμήν έπέδωκεσιν να κρύψη την φαιδρήν ύπαρξιν του, θι έκάνελεθ εις τας άγκάλας της γνωρίμου αύτΐς χαρίσεσσις έλαφράς φιλολογίας, ης είνε ο έπιφανέστερος ίσως άντιπρόσωπος.

Απάντησις

εις τον Μ. της «Νέας Εφημερίδος».

«Αν και άρχαία Γαλλικά ο Μ... μου άραδεζάζη, που είνε για μετάφρασι μονάχα του Καζάζη, έν τούτοις έπροσπάθησα κι' έγω άπάνω κάτω να βγάλω τέτοιο νόημα από τα Γαλλικά του:

«Αν της τριλλής λέο-ητος εκζέδνα τοϋσ χρόνεσ εις το ν' ακούω τοϋσ γλυκείς του Σεμιτέλου τόνουσ, άν πήγαινα στοϋ Φιντικλή συχνά τας παραδόσεις, άν γέμιζα της τσέπαις μου κι' έγω με σημειώσαι, άν καρφώνόμουν βλακωδάσ 'στα 'υπροστινα θρανία, άν τον Σπανό άν έπιανα κι' έμέ μετρομανία, κι' άν πάντοτε με σχολία έσκότωνα την ώρα, ίσως θα ήμουν προ μωρόσ άφ' ότι είμαι τώρα».

Αύτα και άλλα, φίλε Μ... και άν σου ξαναέρη, με τόνουμά σου το σωστό ξεπρόβαλε 'στη μέση.

ΣΟΥΡΗΣ

Είς τ' αὐτί!

«Όλους μέτω... εις τὰ σπίτια του!»
(Νομίσαν ήφ'ότιν Campbell, σπρί γηραιώσ)

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Έν άποβ... ία νίας δόσων

Ναί μη γεωμοτοσισουναι αὐτοί;...

RONDEL (H). Portrait de M. Tricoupi president du conseil des ministres, à ATHÈNES (Τηζόν άντίγραφοσ έν τού Annuaire του Salon 1884 σελ. 407)

Ο Ξανόγατος του Σουρή
Le chat de Souris.
Τα ήδει χίους όχα της μετριότησ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

'Αναγκαζόμενοι εσχάτως υπό παθήματος του ποδός (μη υποθέσετε παρακαλώ ότι είμαι ο κ. Τρικούπης) να μένωμεν είκοι παρακαλέσαμεν φίλον τινά να μᾶς στείλῃ ὅ,τι ἐνόμιζε καλὸν πρὸς ψυχγωγίαν ἀρρώστου.

Γράγαμι δὲ ὁ κύριος οὗτος ἐπεμφεν ἡμῖν μετ' ὀλίγον συλλογὴν πρωτοτύπων διηγημάτων, δύο νεοεκδοθέντα φυλλάδια λυρικών ποιήσεων, δέσμην παιγνιοχάρτων, τοὺς τελευταίους ἀριθμούς τοῦ Φιγαρό, ἄλλα τινὰ γαλλικὰ εἰκονογραφημένα φύλλα καὶ ἱκανὰς ἑλληνικὰς ἡμερηίδας. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰ πρῶτα θὰ παρακαλέσω τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως αἱ καὶ ἤδη λίαν οἰκονομικαὶ αὐταὶ ἐξομολογήσεις μείνουν ἕως ἐδῶ. Ἄλλ' ἀναγινώσκων τὸν Φιγαρό μετὰ περιεργίας εὗρον ἐν αὐτῷ καὶ ἐνετρήφρα εἰς τὸ βαπτιστικὸν ἔγγραφο τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, κάτωθεν τοῦ ὁποῦ πρώτος τῶν μαρτυρούντων ὑπογράφεται ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ νικητὴς τῆς Αὐστρολίτσας, ὑπὸ τὸ ἑλληνικώτατον ὄνομα Διαμάντης Οἰκονόμου. Λαθὼν κατόπιν τὸν Monde Illustré ἀνεγνώρισα ἐν τῇ ἀ. σελίδι τὴν ὠραίαν μορφήν τοῦ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἀθηναίου κ. Ἀριστείδου Διαμαλά. Ἐναλλάσσω δὲ γαλλικὰ καὶ ἑλληνικὰ μετ' ἀπορίας εἶδον βεβαιούμενον ἐν τῇ Ἀκροπόλει ὅτι ὁ βεζύρης τοῦ Μαχδέῃ εἶνε Μανιάτης φέρων τὸ ἡχηρὸν ὄνομα Σταμπουκλέας.

Ἡ τριπλῆ αὕτη σύμπτωσις ἑλληνικῶν ἐπωνυμιῶν ἀκουσμένων καὶ περιβαλλομένων ὑπὸ εὐφήμου θυρούδου ἐν τῇ ξένη μ' ἐνέβαλεν εἰς βαθεῖας σκέψεις. Ἡ παράδοσις τῆς ἐξ Ἑλλήνων καταγωγῆς τοῦ Ναπολέοντος δὲν μοῦ ἐφαίνετο πλέον τόσον ἀπίστευτος ἀφοῦ εἰς αὐτὴν προσεκολλᾶτο τὸ ἀκλόουν καὶ ταπεινὸν ἀλλ' ἀπέφθου ἑλληνικώτατος ὄνομα τοῦ καπᾶ-Διαμάντη, ὅστις εἶχε τὴν τιμὴν νὰ κρατῆται, εἰς χεῖράς του μικρόν, γυμνὸν καὶ κλοῖοντα τὸν μέλλοντα νὰ κρατῆται τὰς τύχας ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν. Μετὰ τοῦτο δὲν μοῦ ἐφαίνετο τόσῳ μετὰ γλευασμοῦ ἀποκρουστέα οὔτε αὐτὴ ἡ συσχέτισις τῆς Σκοπέλου πρὸς τὸν Σκοπελερ, οὔτε ἡ κρησσο μήτηρ τοῦ Ζελα, οὔτε αἱ λοιπαὶ ἄλλοι φῆμαι περὶ τῶν ἀναφανισμένων ἐν Εὐρώπῃ ἐξοχότητων περὶ οἰαοδήποτε σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὸν ἑλληνισμὸν, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἀπεδίδοντο πᾶσαι εἰς τὸν ἀνόητον σωδινισμὸν, εἰς δὲ ὑπὲρ πάν ἄλλο εἶνε ἐπιρρεπὲς τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Ἄλλ' εἰς τοῦτο εἰ μᾶλλον συνείηεν ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν αὐτῶν δοξάζονται ἀλλαχοῦ δυνάμενοι νὰ χρησιμεύουν ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδείξεις τῶν τοιοῦτων φημῶν κυρουμένων κάποτε ἔπειτα ὡς τὸρα ἢ περὶ τοῦ Ναπολέοντος.

Ἀγαπᾶτε νὰ κάμωμεν διὰ μίαν στιγμὴν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου διὰ νὰ ἰδῆτε ὅτι παντοῦ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον εἶνε ὁ σπουδαιότερος παράγων ὄλων τῶν μεγάλων γεγονότων; Ὑποφέρω ὀλίγον ἀκόμη, ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τὸν κάμωμεν πολὺ ταχύτερον τῶν 68 ἡμερῶν, αἵτινες θεωροῦνται ὡς τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς τελέσεως αὐτοῦ. Ἐν αὐτοῖς τοῖς Παρισίοις δὲν εἶνε μία τῶν περιεργωτέρων προσωπικότητων ὁ Διαμαλάς, περὶ οὗ ἀνωτέρω; Δὲν εὐδοκίμει ἐν τῇ φιλολογίᾳ ὁ Παρώδης καὶ δὲν ἀπειλεῖ νὰ καταλάβῃ καλλίστην θέσιν νέος πρὸ ὀλίγου ἐδῶ γράφων, φέρων ἄλλοτε ὄνομα εἰς π ο υ λ ο ς καὶ ἤδη δανεισθεὶς τὸ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐξακολουθῶν ν' ἀποτελῆ τὸς στίχους του εἰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι καλοῦνται Κατίγγω καὶ Ἀσπασίαι; Ὁ κακοῦργος Κάμπης δὲν ἀνεκρηύχθη ἑλλην; Ἐν Μασσαλίᾳ, ἂν πιστεύωμεν τοὺς Καίροϋς, δὲν ἀπολαμβάνει ὑπολήψεως τινος αὐτὸς ὁ Ποταγὸς ὁ ἀναγκασθεὶς νὰ φύγῃ ἐντεῦθεν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βιβλίου του ὡς μετὰ τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος κατὰ τῆς γεωγραφίας, τῆς λογικῆς καὶ τῆς γραμματικῆς, ὅπερ ἀνέλαβε νὰ καταγγείλῃ εἰς τὸ κενὸν ὁ εἰσαγγελεὺς Ἀσμοδαῖος; Ἡ Στὸ ἀδὲν μᾶς ἀνήγγελλε πρὸ τινος ὅτι τὸ ἐμπόριον τῆς Σουμάτρας διευθύνει τις πρῶν ὑποδηματοποιὸς ἐνταῦθα; Εἰς τὸ Τογκίνον δὲν κάμνει θαύματα ἑλληνικῆς ἀνδρείας ὁ συμπατριώτης τοῦ κ. Βαλέττα καπε-

τῶν Γεώργης ὁ Βλαβιανός; Καὶ δὲν ἐρχεται ὡς ἐπισφράγισμα τοῦ μακροῦ τούτου καταλόγου ἡ ἀγγελία τῆς παρὰ τῷ Μαχδέῃ παρουσίας ἐνὸς Σταμπουκλέα;

Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἀσμοδαίου ἂν σήμερον εἶμαι σπουδαιότερος τοῦ συνήθους. Το πρᾶγμα εἶνε τόσῳ περιέργον καὶ συγκινητικὸν ὥστε ἀπεράσιμα καὶ ἐγὼ ἐπάσας νὰ θύσω τῷ θεῷ τῆς σοβαρότητος καὶ τῆς φιλοπατρίας. Ἐπειτα τὸ διάβηλο! Δὲν εἶνε δυνατόν πάντοτε νὰ ἔχῃ τις τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἐκ τοῦ γέλωτος καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ κλείσετε ἐπ' ὀλίγον ἐκτὸς ἂν ἀναγκασθῆτε ὡς ἐκ τῆς ξηρότητος τοῦ θέματος νὰ τὸ ἀνοιξέτε πάλιν. . . χασμῶμενοι. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπέστησα τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ γεγονότος, δὲν ἤμπορῶ παρὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω τόρα: Πῶς συμβαίνει ἐν τῇ ἐποχῇ ἀνομολογεῖται παρ' ὄλων ἡ λειψανδρία ὑφ' ἧς πάσχει ἡ πατρίς ἡμῶν τόσῳ ἑλληνας νὰ πλημμυροῦν καὶ νανυφῶνουν διὰ τῶν φῶτων καὶ τῆς δυνάμεως τῶν τὰ ἄλλα ἔθνη; Πῶς καθ' ὃν καιρὸν ἐδῶ ἄνθρωπος εἰς δὲν κοινῶς ἀποδίδεται ἀξία ὀλίγον ἀνωτέρα τῆς μετριότητος εἶνε τόσῳ σπάνιον φαινόμενον ὅσῳ τὸ πέρυσιν ἐν Γερμανίᾳ γεννηθέν ζεύγος λευκῶν γελιδῶν, νὰ ὑπάρχουν τόσῳ διαπρέποντες ἀλλοῦ συμπολιτῆς μας; Πῶς γίνεται ἐνφ' ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα νὰ εὐρωμεν ἔνα ἀρχηγὸν ἀντιπολιτεύσεως ἢ πρωθυπουργὸν νὰ παρέχωμεν δωρεὰν εἰς τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς καὶ καπετάνηους καὶ βεζύρας; Πῶς ἰδικῶν μας συγγραφῶν τὰ οὐδεμιᾶς προσοχῆς ἐν τῷ τόπῳ αὐτῶν ἀξιοῦμενα ἔργα μεταφράζονται εἰς τὰς πρώτας τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν;

Κατάλληλος ἐξήγησις τῶν δυσπεπλῶτων τούτων προβλημάτων δὲν νομίζω ὅτι θύναται νὰ εἶνε ἢ κοινῶς λεγομένη περὶ τῆς ἀφιλοξενίας τῆς πατρίδος τῶν πρὸς τοὺς ἑαυτῆς προφήτας. Διότι ἡ πατρίς ἡμῶν ἀνέκαθεν εἰδείξεν ἰδιάζουσαν ἐκτίμησιν καὶ πάντοτε ἠδοκίμησεν ἐν αὐτῇ ἐν εἶδος προφητῶν, οἱ μετὰ Χριστόν. Ἄλλ' ἀναδάλοντες τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου κρίνομεν καλὸν νὰ κλείσωμεν ἐνταῦθα τὴν μικρὰν ταύτην μελέτην μὲ τὸ καταφανὲς συμπέρασμα ὅτι πρέπει νὰ παύσωμεν ἐπὶ τέλους παραπονούμενοι κατὰ τῆς δὴθεν μὴ παραγωγικότητος τοῦ ἡμετέρου ἐδάφους εἰς μεγάλους ἀνδρας ἀφοῦ πρόσφατον ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιχείρημα εἶνε ὁ Jean Moreas καὶ ὁ Σταμπουκλέας.

Ὁ Σταμπουκλέας, ἐνδοξε Μανιάτη, ὅστις ἀθρόωως καὶ ἐπιπῶνως ἐργάζεσται ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ καυστικά βᾶθη τοῦ Σουδᾶν πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος! Πρωθυπουργὸς τοῦ Μαχδέῃ, ἐπίτρεφον εἰ, ἔνα ὑπὴκοον τοῦ Τρικούπη νὰ σὲ χαιρετίσῃ μακρόθεν! Ἄν ἡμῶν εἰσθητήθῃ ἡ ἑλληνικότης τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Σκοπελερ, σοῦ βεβαίως δὲν θὰ διαφισθητήθῃ διότι κατὰ τὸ ἀσεβοὺς ἐντασιούχου θὶ ὑφωθῶσι διαμαρτυρόμενα ὅλα τὰ εἶ α ς τῶν ἀχθοφόρων τοῦ Δημοκρατηρίου καὶ τῶν κακαθουλίων τοῦ Οἰτύλου καὶ τοῦ Γυθείου. Ἡ Ἀφρικὴ εἶχε μόνη μείνει ἕως τόρα ἀπροσπέλαστος εἰς τὴν πολεμικὴν δεξιότητα καὶ τὴν πολιτικὴν περινοίαν τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους. Ἄλλ' ἤδη, ὦ Σταμπουκλέα, χάρις εἰς σὲ καὶ εἰς τὸν Στέφανον Δάμασαν ἀπεδείχθη ὅτι παντοῦ φθάνει ὁ ἑλληνισμός. Καὶ ἂν σὺ μὲν πορευόμενος πρὸς αἰχμαλώτισιν, ὁ δὲ Μιχακῶν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γόρδωνος τύχῃ νὰ συναντηθῆτε, μὴ ἀλληλοσφαγῆτε, σὰς ἐξορκίζω ἄλλ' ἀφίοντες εἰς τὰ κρῶα καὶ Γόρδωνα καὶ Μαχδέῃν συνεταιρηθῆτε καὶ ἰδρῶσατε αὐτοῦ καμμίαν ἑλλην. τοπαρχίαν. Εἰς τοῦτο δὲ ζητήσατε τὴν συνδρομὴν καὶ τοῖς εἰς Ἀβυssiαν ἀπεσταλμένου τῆς κυβερνήσεώς μας, οὐτινος καὶ αὐτοῦ ἐπιστολῆ πρὸ ἡμερῶν δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ν. Ἐφημερίδα ἐκτραγωδεῖ τοὺς θριάμβους, παριστῶντος εἰς τὸν Ἰωάννη τὴν Ἑλλάδα ὡς τὸ μέγιστον ἔθνος τοῦ κόσμου καὶ ὑπερνικῶντος οὕτω τοῦ Χέβερ καὶ τῶν τοιοῦτων ἀλλοφύλων, καὶ οὐτινος ἡ δόξα ἂν: ἀνακλῶ ὀλίγον καὶ εἰς τὸ ταπεινὸν ὑποκείμενον τοῦ χαράσσαντος τὰς γραμμὰς ταύτας. Καὶ δεῖτατε, ὦ Σταμπουκλέα, εἰ ἂν ἡ Ἑλλάς δὲν θύναται νὰ παραγάγῃ δι' ἑαυτὴν παρὰ ἑνα Τρικούπη, δὲν θὰ παύσῃ ὁμως ποτὲ οὕσα ἡ γενικὴ ἰπὸθήκη μεγάλων ἀνδρῶν δι' ὅλην τὴν ἄλλην ὑφήλιον.

ΚΡΑΚ